

Column van Jan"tje"

Maart 2009

Groen Licht

Met de eerste echte grote klassieker dit weekend (Milaan - San Remo) voor de deur, hebben de profs groen licht gekregen om het seizoen echt van start te gaan.

We hebben in de kleinere koersen het RABO- Dwangbuis- team al aardig tekeer zien gaan in het peloton. Het lijkt wel of zij ook mijn columns lezen! Eindelijk gooien ze het eens echt oer-Hollands "op de kant". Ook daarvoor denk ik dat ze, op zeker, mijn columns "op het kantje" lezen.

Op één iemand na: Erik Dekker. Die weet een tactiek te bedenken waarbij een man van RABO, Sebastiaan Langeveld, samen met Haussler op kop rijdt. En waarbij Langeveld zich verplicht 5 kilometer voor de streep moet laten inrekenen, nota bene door Flecha en RABO consorten (z'n eigen maten!). Snapt u het nog? OK, Haussler sprint dit voorseizoen echt geweldig. Winst in Parijs-Nice. Maar om nu met een groepje met daarin Tom Boonen naar de meet te rijden getuigt ook van veel lef, of domheid? Maar goed, de superlatieven zijn niet van de lucht over de RABO's en iedereen wacht op de eerste echte grote overwinning in jaren... weet u de laatste klassieker overwinning nog?

Hopelijk gooien ze het nu ook eens echt over een andere boeg in de Amstel Gold Race, door bijvoorbeeld een pion mee te schuiven in de vroege ontsnapping waardoor ze niet als "gast"-ploeg in de achtervolging worden gedwongen. En hopelijk ook met een echte kopman. Nee, ik ben pas overstag bij een echte overwinning. En niet als ze het peloton eerst op een hoop rijden, maar daar andere renners tegelijkertijd mee

helpen.

Wie ook nog steeds op groen licht hoopt, tegen beter weten in, is Stephan Schumacher. Hij beweert nog steeds tegen alles in dat hij niets heeft gepakt. Nu blijkt na onderzoek dat CERA niet alleen prestatie verhogend is, het maakt ook vergeetachtig...

Na het groene licht bij Lotto voor Thomas Dekker heeft hij meer asfalt geproefd dan afgelegd per fiets. Iets te enthousiast van start gegaan misschien? Insiders zien hem ook meer achter in het peloton dan voorin, waar de kans toch altijd groter is op valpartijen. Want met die gekochte avond-overwinning tijdens de 6-daagse van Ahoy, waar iedereen in de remmen kneep om Thomas te laten winnen, houdt hij Mark Sergeant en Mark Wauters niet lang tevreden denk ik zo. Echter hoeft je om te vallen niet altijd achterin te fietsen. Want de "verplichte" winnaar van de (EPO) Ronde van Californie, Levi Leipheimer, wist zo dicht op het achterwiel van zijn knecht Lance te fietsen dat hij ook maar eens even het asfalt opzocht.

EPO ronde van Californie zult u zeggen? OK, dit zal ik even uit de doeken doen, voordat ik weer in een hokje wordt geplaatst van dopingcriticaster. De Ronde van Californie werd dit jaar gesponsord door Amgen (American Gen). Dat is niets meer of minder dan de grootste EPO fabrikant van Amerika. Dus ga maar na, als er bij een "Extran Sportdrank" evenement sportdrank wordt uitgedeeld, wat wordt er dan wel niet bij de bevoorrading van een Etappe van de Ronde van Californie uitgedeeld? Tsja, sorry hoor. Maar dit is echt cliché. Amerika, het land van de onbegrensde (doping)mogelijkheden.

En tsja, dat Leipheimer (Leippie voor intimi) daar wint is een verplicht nummertje. Nu zal die in ieder geval niet meer zeuren om een topklassering in de Tour. Alles is immers al verdeeld bij Astana, een ploeg met wel vijf potentiële winnaars voor de Tour 2009. Ik schat zo in dat Lance de Giro wint met steun van Astana. En dat Contador voor de Tour mag gaan, mits hij niet zo'n slechte dag had met een hongerklop als in Parijs-Nice. Want dan staat mister-

one- man- show Lance direct klaar om het stokje/ bidonnetje over te nemen.

De Skil-Shimano ploeg heeft eveneens groen licht gekregen, ditmaal voor de Tour de France 2009. Zei Rudi Kemna eerder nog dat Skil daar niets te zoeken had, nu gooit hij toch maar wat graag z'n vakantie met z'n gezinnetje om, om mee te reizen naar Londen voor de start van de Tour.

De laatste keer dat de Tour trouwens op het Britse continent startte, in 1998, werd de meest dramatische dopingtour van de geschiedenis ingezet.

Wie het seizoen ook eindelijk is gestart is uw columnist. Na alle griepvirussen te hebben doorstaan brak dan zondag 15 maart eindelijk ook het zonnetje door voor mij. Letterlijk wel te verstaan, er was zoveel animo voor de openingstocht van Waterstad (140man!) dat de tocht in drieën werd opgesplitst. Groep 1 was de "snelle" groep, 2 de normale en 3 was er ook maar daar werd echt teveel geouwehoed.. . dus maar met groep 1 mee. Daar zag ik in ieder geval ook een aantal oude bekenden. En ik wilde wel eens weten hoe ik ervoor stond. Nou dat heb ik geweten. Nu wist ik al dat ik veel talent had... maar dat ik dit talent van in de waaijer of op het kantje rijden zo zou moeten toepassen in een Toertocht met voorrijders nota bene verraste mij ook enigszins. De gewezen "wegkapitein" had totaal geen overwicht en was zelfs blij dat hij bij de koffie nog het "licht had"! De voorrijders (waarvan een met stalen Herman Braun frame van 52cm, een stijver frame is haast niet denkbaar.) werden steevast voor prooi aangezien en het werd dan ook een sport op zich om deze twee continu te achterhalen. Of het echt beoogde voorrijders waren waag ik nog maar te betwijfelen. Het had meer iets weg van "wij rijden een Toertocht" met 140 man maar dan liever alleen.

Neemt niet weg dat ik uitermate heb genoten en gelachen. Mede ook door mijn geringe aantal kilometers moest ik echt alle trucs uit de kast halen om maar uit de stevige wind te blijven. Dit probeerde ik in beginsel door de "wegkapitein" er fijntjes op te attenderen dat er ook gastrijders meereden die het

continu aan stukken gereden peloton niet als prettig en gezellig ervaarden.

Na de passage van de Heinenoordtunnel (2^e categorie), kwam ik er eindelijk achter dat ik niet als enige TCVP-er erbij hing. Danny en Marcel hadden ook de minst sociale 1^e groep uitgezocht.

Maar goed, na de koffie stond ons nog een stukje van zo'n 35 km tegenwind te wachten. Leep als ik was zat ik continu aan de goede kant van de weg, me excuserend dat ik een gast was. Maar na Zuidland richting Hellevoetsluis in de polder weigerden al m'n spieren.

Lachend zei ik de "wegkapitein" gedag en draaide om, om naar huis te fietsen.

Wat had ik genoten!

Dit ouderwetse waaijer rijden en dollen mis ik wel eens bij ons... Het is me soms bij ons iets te gestructureerd.

Als ik in goeden doen was geweest had ik zeker mee gedaan om de "voorrijders" te achterhalen. ;-)

Misschien in m'n volgende column.

Grtzz Jan"tje"